I sensommarnatt.

AV WILH. ODESKOG.

Sedan ett par timmar tillbaka rådde skymning och tystnad över nejden — ja, så förunderligt tyst och stilla var det i sensommarnatten. Intet ett enda ljud, inte en susning, inte en dallring av ett löv kunde förnimmas, allt hade gått till vila för några timmar.

Den lilla månkanten, som mer och mer närmade sig horisonten lyste matt på de här och var uppstigande lätta dimmorna. I nordväst dröjde kvar skenet av aftonrodnaden, vilket gjorde glansen från stjärnorna svagare än annars. Mot himlavalvets ljusning tecknade sig som mörka silhuetter hängbjörkarnas lummiga toppar. Spökligt högtidliga syntes de, med sina hängande, orörliga lövruskor; det var som om sagans mystik hört hemma i deras kronor.

Vid det öppna fönstret satt Greta inne i sin kammare och såg ut mot allt detta. Som om hon påverkats av stillheten i naturen, var även hon så gott som orörlig, försjunken i djupa tankar. Hon var den enda i gården, som var uppe så sent på kvällen, och det skulle nog bliva midnatt, innan hon som de andra gick till vila.

Var det då nattens skönhet, som så tilltalade henne och höll henne kvar i hängiven beundran timme efter timme? Inte enbart denna gång. Väl var anblicken framför henne, med dess djupa skuggor, avbrutna av den matta ljusningen här och var mellan träden, ägnad att bedåra ett känsligt sinne, och nog hade Greta många gånger förr suttit här i ljuv hänförelse till långtut på natten. I kväll var det dock något annat, som gjorde, att hon så länge satt kvar vid fönstret, och alls inte tänkte på att sova.

Greta var född på solsidan av livet. Redan från bardomen hade allt varit ljust och glatt för henne. Några sorger hade inte satt sin prägel på det unga sinnet. Hemmet hade dock skonat från långvariga och svåra skuggor. Hon var van vid att se livet omkring sig och själv var hon leende nästan alltid.

Under sådana förhållanden blev hennes blick på livet den ljusaste möjliga. Inte på så sätt, att hon blev lättsinnig och skrattade åt allt och alla. Anej, Greta hade en djup och känslig själ. Men omständigheterna, under vilka hon fick växa upp, voro sådana, att hon kunde se livet från en ljus synpunkt — och hon kunde tro så stort och gott.

Ja, nog var hon lycklig i denna sin livssyn, och varför kunde hon inte få behålla denna tro på det goda och ädla i världen? — Hon ville alla människor gott och ville att alla skulle vara glada som hon. Detta var en uppriktig önskan, men hon hade prövat för litet för att förstå världen och människorna. Ett tungt och sorgset sinne förstod hon alls inte, och därför hände det nog, att hon for mindre varsamt fram med ett sådant än vad hon borde göra. Vidare trodde hon alla om gott, då de skrattade och visade sig glada. Själv var hon glad, och hos henne stod glädjen i det närmaste samband med ett gott hjärta. På samma sätt trodde hon, att det var med alla andra, som syntes glada, och motsatsen med dem, hos vilka leenden voro mera sparsamma. — Hon var obeprövad ännu, hon var oerfaren.

Av kamrater och jämnåriga var hon mycket eftersökt som sällskap på grund av hennes glada och hurtiga väsende. Då hon lämnat barndomen och kommit in i ungdomsåren, var hon föremål för synnerlig beundran från de manliga ungdomarnas sida. För deras uppvaktning var hon dock ganska okänslig eller som om hon alls inte förstått. Kall och fränstötande var hon visserligen inte mot någon, de stodo alla i lika gunst blott de voro muntra och glada som hon själv; ingen av dem hade något företräde framför den andre. Hon tog samvaron, då de träffades, endast som ett gott kamratskap, och under sådana förhållanden betraktades alla lika.

Det var endast Hans, vilken var en av hennes närmaste grannar som hon inte riktigt kunde tycka om. Han var så tyst och sluten, aldrig var det någon riktig fart i honom, om sällskapet i övrigt var än så muntert. Ofta hände det att han drog sig helt ifrån de andra och strövade omkring som en ensling.

Greta hade någon gång försökt skämta med honom såsom med de andra, men hon hade aldrig lyckats komma någon väg. Nog kunde han skratta litet och ögonen glimtade till ett tag såsom av återhållen munterhet, men så där uppsluppen och framträdande som de andra gick det ej att få honom, åtminstone inte i ett större sällskap. Greta drog sig då tillbaka och kände sig litet kränkt, hon var van att kunna utöva inflytande på alla med sin munterhet. Inte var hon precis ond på honom, sådant var emot hennes natur, men ville han vara ostörd så fick han väl det.

Någon gång, då Greta träffade Hans ensam, var han mera tillgänglig för samtal, och då kunde orden komma både snabba och muntra. Men detta hände inte så ofta, ty Greta hade för det mesta sällskap, och Hans kom mer och mer att trängas ut ur kretsen för hennes umgängesvänner. Han var för mycket tankfull och tyst, för hennes sinne passade han inte riktigt.

Greta hade fyllt tjugo år. Alltjämt hade hon varit lika sorglös och glad, och alltjämt hade ingen lyckats fånga fjärilen. Det var som om hon inte kunnat tänka sig ett varmare förhållande till någon.

Denna sommar hade dock förändringen skett, och det var, då den unge studenten kom till byn, han som under semestern var där och hälsade på släktingar.

Han hade varit där en gång ett par år dessförinnan och Greta hade redan då tyckt bra om honom på sitt särskilda sätt. Men nu då han kom tillbaka, blev det något ännu mera. Han var en vacker yngling, hans sätt verkade belevat och vinnande. Dessutom överträffade han alla hennes andra bekantskaper ifråga om att visa ett glatt lynne.

Det dröjde inte många dagar förrän Greta, som förut varit oberörd, fattade varmare känslor för ynglingen i den vita mössan. Han förstod snart sin framgång, och han förstod också att påverka hennes känslor, så att hon inom kort var honom hängiven med själ och hjärta.

Allt målade han så fagert för henne, och hon lyssnade villigt med den första kärlekens eldiga hänförelse. Varje ord från hans mun trodde hon fullt och fast, och snart lovade hon för alltid tillhöra honom. Glad och lycklig kände hon sig som aldrig förr, nu trodde hon sig hava funnit den bäste av alla. — Föga anade hon väl, att han skulle förorsaka henne den första verkliga sorgen, att han — åtminstone för en tid — skulle beröva henne tron på det bästa och vackraste i livet.

Hon hade litat så fullt och fast på honom, trott honom vara besittning av allt gott och ädelt, som kan finnas hos en människa.

Ej underligt då, om hon, då han senare visade sig vara en bedragare, mistade tron på allt stort och skönt. Kunde han, som hon ansett vara den bäste, vara sådan, huru voro då andra?

Det var ett hårt slag för henne, då hon som ofrivillig lyssnare kom att åhöra ett samtal mellan honom och en av hans kamrater, vilken var på besök ett par dagar. Hon satt i bersån, och de hade stannat på vägen utanför utan att veta om hennes närvaro.

Hon fick då höra vad hon var för honom och vad han menade, att hon under fortsättningen av ferierna skulle bli, och kanske en annan gång också, då han kom tillbaka! En vacker leksak — ingenting annat!.....

Blodet kändes som stelnat i hennes ådror, hela världen syntes henne usel, människorna lågtänkta och nedriga. — Kunde han så bedraga henne, honom som hon litat på så fullt och fast, som om hon skänkt det bästa hon ägde, sin kärlek, sitt förut oberörda hjärta, honom som hon lovat tillhöra för livet! Och så hade hon endast varit — — — Harmsens rodnad färgade hennes kinder vid blotta tanken på detta. — Aldrig mera skulle hon tro något stort och skönt om världen och om människorna. Det var nog genomuselt alltsammans, och hon själv — ja hade hon inte lätit bedåra sig av ett bedrägligt sken —

Det var nu nära två månader, sedan detta hände, men alltjämt var hon lika dyster till sinnet. Den bittra erfarenheten hon gjort kunde inte så lätt falla i glömska. Hon, som förut varit så munter och glad och som så ofta varit ute bland kamraterna, höll sig nu mest i ensamheten. — Erfarenhetens skola är stundom hård, i synnerhet för ett känsligt sinne sådant som hennes.

Det var alltså inte några gladare tankar, som rörde sig inom henne, då hon nu satt där vid fönstret och såg ut i natten. Stämningen i naturen hade visserligen förjagat något av det allra bittraste men svärmodet fanns likväl kvar.

Om en stund hörde hon steg bortåt vägen, vilken gick helt nära hennes fönster. Först tänkte hon draga sig tillbaka, men då hon redan på avstånd såg, vem den kommande var, satt hon kvar i samma ställning.

Det var Hans, honom som hon på länge inte ägnat en tanke, förrän nu de senaste dagarna. Och varför hon nu kommit att tänka på honom, visste hon inte riktigt själv. Inte kunde hans sinnesstämning kallas dyster, som vad hennes nu var, men hon tyckte sig förstå honom bättre nu än förr. Hon tyckte, att det skulle kännas riktigt gott att få tala några ord med honom. Därför satt hon kvar i hopp om att han skulle säga något, då han gick förbi, och hade han bara börjat, skulle hon nog fortsätta så att han stannade kvar en stund. Alla de andra sovo, men Hans brukade inte vara så högljudd i sitt tal, så inte behövde de vakna för det, och det skulle inte heller göra så mycket, om än så vore.

Nej. — Hans hälsade endast åt henne, sedan fortsatte han utan vidare sin väg.

Hon kunde inte återhålla tårarna, så pass mycket bekanta voro de väl, att han åtminstone i förbigående kunde — ja, nu förebrådde hon sig, att hon stundom sett förbi honom — han gjorde nog endast det som var rätt åt henne.

Det dröjde nära en timme, innan Hans kom tillbaka, men Greta satt alltjämt kvar. Då hon nu fick se honom på nytt, beslöt hon att inte låta honom gå förbi utan att tilltala honom.

Hon blev emellertid förekommen.

— Sitter du uppe så här sent, Greta?

Det var något glättigt i rösten, som strax inverkade på Greta, så att hon kunde svara i samma ton.

— Än du själv då. Har du blivit nattvandrare?

— Kanske det, fastän inte för beständigt. Jag tyckte bara det var så vackert i kväll, att jag inte ville vara inne.

— Vill du inte komma närmare och låta oss tala en stund med varandra?

— Gärna, om du så önskar. Har du något särskilt på hjärtat?

Han gick ända fram till henne och stödde sig på fönsterbrädet, vilket han räckte med armbågarna. Han stod kvar där en god stund, och Greta tyckte att det var något så tryggt och fast över honom; något av hennes mörka sinnesstämning började försvinna.

Då de möttes några kvällar senare smög hon sin hand i hans och bad honom glömma, att hon någon gång sårat honom, då han stundom i ett sällskap suttit tystare än de andra. Han svarade endast med en fast handtryckning och en djup blick, men Greta kände det likväl som om det trots allt ändå funnes något gott i världen och — någon, som säkert kunde vara trofast.

Kåseri och skämt.

"Storken."

Fågelpotpourri för Sv. C. T.

AV JOSEPH SWANSON.

I nästan alla den civiliserade världens länder förekommer en bevingad fågel vilken vad popularitet beträffar endast övergränses av kalkoner och hönset — när dessa sistnämnda rostats, stekts eller kokts.

Ni ha givetvis allaredan nu gissat att vi hänsyfta på allas vår vän storken.

De mest sagolika episoder ha blivit hopsmidda om detta underdjur. Redan som liten pilt, strax efter det min älskade syster anlänt till denna sin jordiska destination, tvingades min vördade fader tillfredsställa min redan då enorma vetgirighet medelst utkläckandet av fabeln om storkens fabulösa tillmötesgående gentemot avkomlings-önskande äkta par.

Konservationen oss emellan fick ungefär följande lydelse:

— Pappa, är mamma sjuk i dag också?

— Ja, min gosse.

— Är det sannt att hon har scharlakansfeber precis som jag hade?

— Hur många gånger har du frågat om det? Försök nu att vara snäll, så får du snart gå in till mamma.

— Varför kan jag inte få gå in nu då?

— Inte nu Joseph.....

— Varför inte det? Hon tittade ju efter mig när jag var sjuk och.....

Här log han tappert och avbröt med bestämmande röst:

— Du får inte gå in till henne nu. Om ett par dar kanske.....

— Ja, men jag vill tala med henne envisades jag barnsligt. Hon är min mamma och.....

— Du får inte och därmed basta! kom det med en gest som ämnade han resa sig för att ta fram den smidiga rottingen vilken mer än en gång framkallat "undervärk", detta vad åskad tystnad, respektfull lydnad och — ett ömt ryggslut beträffar.

Följaktligen lät jag honom vara i fred under cirka tvänne minuter eller så. Härunder hade min aktiva pojkhjärna lyckats utkläcka en mera diplomatisk metod.

— Pappa, började jag försiktigt, när pappa nu går in till mamma, vill pappa vara så snäll och hälsa från mig?

Detta tog skruv. Hans anlete upplystes nämligen av ett faderligt leende under det han strok mig sakta över huvudknoppen.

— Ja, det vill jag visst, försäkrade han slutligen. Och vad mera, om du nu lovar att uppföra dig som det anstår en god mammas pojk så ska jag tala om någonting för dig. Lovar du det?

Jag nickade energiskt i upprepade gånger allt under det skälmen djupt därinne i barnasjälen icke tillåt mig se fadern rakt i ögonen.

Efter några ögonblicks förlopp böjde han sig framåt för att jag skulle höra bättre och viskade förtroligt:

— Du har fått en liten syster.....

— En syster! halvtjöt jag glättigt Vad heter hon?

— Sakta i backarna, min pojk! Din syster har inte fått något namn ännu.....

— Varför det då?

— Hon måste döpas först.....

— Jasså.....

Vid denna tidpunkt hade emellertid mitt tankemagasin redan hunnit hopkonstruera — helt dimmigt naturligtvis — på vad vis en sådan syster säkerligen komme att göra inträng på mina suveräna förmåner såsom varande förstfödd och enda barnet. Det där om "döpas" oroade mig inte alls.

— Hur kom hon hit pappa? fråga de jag följaktligen. Inom mig började nämligen hoppet om att inkräktarskan kanske kunde returneras samma väg som hon behagat komma, att spira med förnyad styrka.

Pappa uraktlät att svara. Istället kliade han sig förbryllad i bakhuvudet, antagligen djupt ångrande sin oförsiktighet att utsläppa sådana färska nyheter till en så färsk arvinge som jag nu visade mig vara. Hans envisa tystnad uppeggade mig emellertid ytterligare. Den förut nämnda barnsliga avundsjukan började allt mer att frodas inom mig. Efter att ha sneglat försiktigt på honom, detta för att om möjligt upptäcka om han gjorde min av att ta fram den föga omtyckta rottingen, repeterade jag min fråga.

— Snälla gossar framställa inte sådana frågor, utlät han sig omsider.

Denna undvikande taktik angrep mina ungdomliga nerver.

— Jag vill inte ha någon syster! tjöt jag häftigt.

— Kanske du skulle tycka bättre om att ha en bror? parade han finurligt.

— Nej, men vem skickade hit min syster? envisades jag igen. Vem kom med henne?

— S t o r k e n, kom det med en résignerande suck. Storken.....

— Storken....., repeterade jag undrande. Vem är storken pappa?

— En stor flygfisk som bor i Skåne.....

Dessa upplysningar blevo alldeles tillräckliga. Med några skutt flög jag ut i trädgården just som min allra yngsta kärlek Clara gick förbi mod en stor docka på ena armen.

— Clara! ropade jag översvallande Clara!!

Hon tvärstannade. Med den älskliga blick som enbart åttaåriga femininum kunna framtrolla ur sina barnarena ögonpar betraktade hon smålenende mitt upphetsade anlete.

— Va' vill du? pep hon slutligen, kramande dockan intill sitt bröst.

— Jag..... nej jag menar storken har kommit med en syster till mig, hörde jag mig pustande stamma.

— Äh, fy så elak du är! ljöd det högljutt, under det hon gjorde ansats till att gå sin väg.

— Ja, men det är sant! Pappa har talat om allt ihop!

— Sa' han att storken kom me'na? gentog hon en smula riksviktigt och betraktade mig överlägset. Sa' han storken?

— Ja. Och storken är en stor flygfisk som bor i Skåne, om du vill veta det!

— Sa' han verkligen det?

— Ja, det gjorde han visst!

— Hälsa din pappa me' att när min lille bror kom, så kom han i en väska som ett gråhärigt fruntimmer gick och bar på. Förresten så sa' mamma att hon med väskan gav min bror åt oss och att alla flickor som får lillebröder får dem utav henne med väskan! Storken sa' du? Nej så har jag väl aldrig hört på maken. Hur kan du inbilla dig.....

Oförmögen att längre åhöra denna embryoiska kvinnosvada sprang jag hastigt tillbaka in i huset.

— Pappa, började det ånyo, det var ju inte storken som kom med min syster! Clara säger att hon med väskan kommer med alla små flickor och pojkar.....

Två minuter senare mottog nedre delen av min ryggrad den grundligaste avbasning jag någonsin fått i mitt liv — med en rotting.

Kaptenen: — Vad i sju skock miljoner brunstekta bondkaniner är det för en medalj du bär på bröstet, 223?

— Då ä medaljen som våran ko feck på sista lantbruksmötet, kaftin.

En mulåsna och en Fordbil möttes på landsvägen.

— Goddag, sa' mulåsnan, vad är du för en fyr?

— Jag är en automobil, sa' Fordvagnen och ansträngde sig för att se förnäm ut. — Men du, vad är du för ett djur?

— Jag är en häst, sa' mulåsnan. Varpå de bägge två brusto ut i skratt.

Den unga damen lade förtjust sin arm om halsen på sin fästman.

— Henrik, sade hon, vet du vad pappa kommer att ge oss i bröllopspresent? En check på 10,000 kr., du!

— Utmärkt, sade han, men i så fall blir det nödvändigt att vi ändra tiden för vigseln till kl. 12. Kl. 4 blir alldeles för sent.

— Varför det då, käre Henrik?

— Jo, bankerna stänga kl. 2.

En tiggare hade blivit bortdömd på 14 dagar strax före jul.

— Ursäkta, nådig domare, sade han, skulle jag inte kunna få det här lilla nöjet uppskjutet en månad eller par?

— Varför det då?

— Jo, det skulle medföra stora ekonomiska förluster för mig att sitta inne just nu. Det är nämligen så att säga högsäsong i min bransch.

En elegant lyxbil stannade framför en grabb på 9 år som intresserat och kritiskt granskar vagnen. Ägaren vänligt:

— Skulle du vilja ha den här vagnen?

— Ja vars.

— Skulle du kunna köra den också?

— Ja, vars

— Nå om du sätter iväg uppför en backe och han inte orkar mer än några meter?

— Då lägger jag växeln på tvåan.

— Ser man på! Nå, om den sedan stannar efter några meter?

— Lägger jag den på ettan förstås.

— Nå om den ändå stannar efter en bit.

— Då ä' de en struntkärra, och då vill jag inte ha'n.

— Jag dricker för att glömma.

— Vad vill ni glömma?

— Att spriten är så dyr!

President Bernades i Brasilien har undertecknat det dekret varigenom detta land ändar sin förbindelse med Nationernas förbund.

Fagra Gustav försöker få inträde på ett av de finare lokusen men avvisas därför, att han ej är nykter.

— Nykter, saru! . . . Troru man går på en så'n här sylta, fall man ä' nykter?

Jönsson och Jonsson stå och titta på en minnessten över en framstående man.

— Rest nittonhundratjugu, säger Jönsson. Men det står ju inte, vart han har rest. . ."

Något överförfriskade viktualishandlaren Persson har förtroendefullt lutat ig mot en annonspelare.

Ordningens upprätthållare: "Där får ni inte stå!"

Persson: "De' vore fan . . . Jag ä' ju plakat."

En äldre dam med en liten hund på armen steg upp i spårvagnen och fick lov att ta hunden med in. Hon bad emellertid konduktören om besked när de körde förbi ett visst nummer på en viss gata.

Det låg en hållplats strax bredvid och konduktören lät vagnen hålla i den tro att damen skulle av där.

Men damen gick bara fram till dörren, lyfte upp hunden och sade:

— Titta där, Fido! Det är det huset där din mamma blev född!

Plågas icke mer

av dålig mage, då äkta Linfröextrakt av Östersunds-magasinets i Stockholm medel botar magsjukdomar, såsom magsyra, magkatarr, magsår, dålig matsmältning, trög avföring och därmed följande svindel, mattighet, tryckande känsla i maggropen, sveda i bröstet, sömnlöshet m. m. Rekommenderas av hrr. läkare. Pris per paket $1.20.

Mrs. J. Halverson,
1431 ADAMS ST., N. E.,

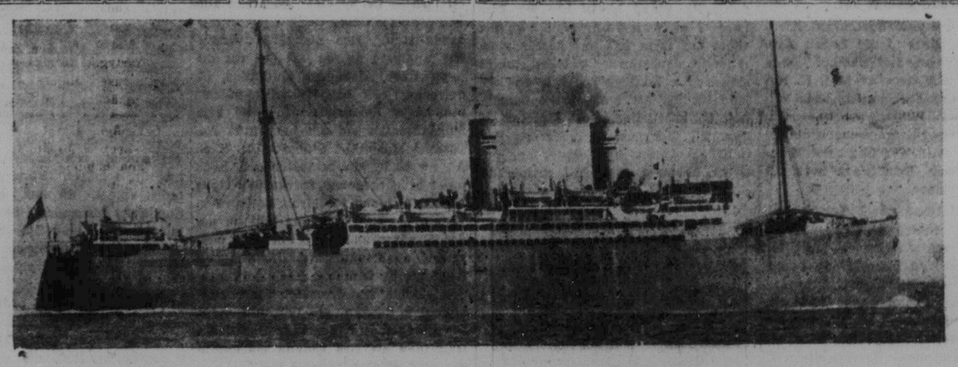

Dahl Steamship Agency

325 Logan Ave. Winnipeg, Man.

General Steamship Agents

Närhelst en resa till gamla landet planeras, sak samma om det är till Sverige, Norge, Danmark eller Finland, äro vi i stånd att erbjuda bästa möjliga ackommodation som kan erhållas å någon direkt linje till Skandinavien.

Med avseende å priset vilja vi nämna, att vi alltid följa ett bestämt pris, och att detta pris icke kan ändras utan att bryta mot de överenskommelser som ingåtts mellan de olika linjerna. När vi därför tala om priser, styfta vi på de prisuppgifter som anföres å de av ångbåtsbolagen utgivna cirkulären eller seglingslistor. Därför finns det ingen möjlighet att erhålla ens en cents reduktion under det stipulerade priset, eller att betala en cent mer.

Förutbetalda biljetter. Vi kunna sälja förutbetalda biljetter med direkt linje från Sverige, Norge, Danmark eller Finland till Halifax, Canada, och det bemötande som gives är detsamma som erhålles å resa härifrån till gamla landet. För resan åtgår cirka 8 dygn, ibland några timmar mer och ibland mindre, beroende förnämligst på väderleken. Resan göres å på allt sätt moderna ångare (oljebrännare) och vi äro förvissade om, att resande från och till Skandinavien icke kunna få fördelaktigare bemötande än vad som gives när biljetten köpes från Dahl Stemship Agency, den älsta etablerade skandinaviska ångbåtsagenturen i Canada.

Intet misstag kan begås av den som köper förutbetalda biljetter för släktingar och vänner i de skandinaviska länderna från oss. De kunna då resa med direkt linje från sina hemland till Halifax, Canada och med den mest direkte järnvägslinje till slutlig destinationspunkt.

Passbestämmelser. Skandinaver, som äro canadensiska medborgare, behöva endast erhålla ett igenkänningsbevis från vårt kontor, och därmed undanrödjes alla hinder för resa genom Förenta Staterna till New York via Minneapolis och Chicago, eller via Toronto och Montreal.

Amerikansk invandringsskatt behöver icke erläggas, och om någon påstår att sådan skatt måste betalas, håller han sig icke till sanningen.

För svenska, norska, danska eller finska medborgare är det nödvändigt att utfärda gällande pass och det är därför rådligt att i god tid sätta sig i förbindelse med oss för anskaffandet av sådana dokument.

Närhelst Ni planerar en resa till gamla landet, glöm icke att tillskriva oss och vi skola per omgående besvara Edert brev å Edert eget språk. Vi äro här för att stå Eder till tjänst och vi skola mer än gärna sätta vår 28-åriga erfarenhet till Edert förfogande.

Järnvägsresan från Winnipeg till New York är några timmar kortare än sådan resa från Winnipeg till Halifax och kostnaderna äro ungefär desamma. En av fördelarna med resan till New York är den, att Ni då blir i tillfälle att se världens största stad med alla dess sevärdheter. Köp därför Edra biljetter via New York.

Fri järnvägsresa från Bergen till Oslo samt till destinationsort som uppges å biljetten.

Dahl Steamship Agency
WINNIPEG.